

‘Pardon?’ Ik heb het verkeerd verstaan. Dat kan niet anders.

Marissa Darlington-Bedfort gooit haar perfect gekapte, goudblonde haar over haar schouder. Met een wrevelig handgebaar jaagt ze het dienstmeisje met haar koffiekant weg.

‘Praat ik zo onduidelijk, Miss Langdon?’

‘Nee, natuurlijk niet, Mrs. Darlington-Bedfort. Maar...’

‘Het is toch geen immoreel aanbod, wel?’ onderbreekt ze me ongeduldig. Ze is gewend om te krijgen wat ze wil, zoals alle verwende echtgenotes van de Upper Eastside. Marissa Darlington-Bedfort is een van de bekendste. Niet alleen omdat ze gescheiden is van haar schatrijke man, maar ook omdat ze werkt voor de kost. Een klein schandaal, dat niet alleen bij de lokale pers stof heeft doen opwaaien. Een Upper Eastside-schoonheid die in de directie van een cosmeticaonderneming zit? Ongehoord. Ik daarentegen vind haar succes bewonderenswaardig. Ik sta weliswaar nog aan het begin van mijn carrière als kunstexpert, maar kan al een paar belangrijke namen noemen als referentie.

‘Natuurlijk niet,’ antwoord ik snel. ‘Uw plan lijkt me alleen een beetje... ongebruikelijk.’

‘Luister, Miss Langdon...’ Ze pakt een van de sierlijke koffiekopjes en gebaart met haar vrije hand uitnodigend naar mijn bordje. ‘Neem een sandwich. Die van mijn kokkin Ruthie zijn overheerlijk. En ik mag je wel Eva noemen, hè?’ Ze neemt een slokje koffie. ‘Een mens groeit van nieuwe uitdagingen, Eva. Hoe oud ben je? Vierentwintig? Vijfentwintig?’

‘Ik ben net zesentwintig geworden.’

‘Dat is nog heel jong. Mijn aanbod is meer dan royaal. Grijp je kans. Je bent me uitdrukkelijk aanbevolen.’ Ze legt vluchtig een hand op mijn arm. ‘Denk er niet te lang over na. Beverly Hills is een prachtige stad. Hier in New York heb je immers al een poos gewerkt, een andere omgeving is vast leuk voor de afwisseling. Je kunt in de loft van mijn ex-man wonen, hij zal momenteel wel op reis zijn. Er is uiteraard personeel aanwezig, er zal uitstekend voor je gezorgd worden. Het enige wat ik van je vraag is’ – ze last een dramatische pauze in en kijkt me doordringend aan – ‘dat je me eindelijk van al die rommel afhelpt. De opbrengst doneer ik natuurlijk aan een goed doel. Mijn marketingafdeling is al bezig met een concept dat zowel de pers als potentiële kopers zal overtuigen. De lopende kosten voor je appartement hier in New York vergoed ik je uiteraard. Zeg ja. Alsjeblieft.’

‘We hebben in Beverly Hills een vestiging, Mrs. Dar...’

‘Marissa, alsjeblieft.’

Ik schraap mijn keel. ‘Zoals je wilt. We hebben een vestiging in Beverly Hills, Marissa. Daar zitten uitstekende medewerkers. Als een van de oudste veilinghuizen van de Verenigde Staten heeft Barnes & Winchester kantoren in elke grote stad. Ik zou contact voor je kunnen leggen en...’

‘Nee,’ onderbreekt ze me onvermurwbaar. ‘Jij hebt de nalatenschap van Agatha Trelawny-Rose en de juwelenverzameling van Cherie Weinstein gecatalogiseerd, getaxeerd en de veilingen georganiseerd. Cherie was razend enthousiast over je succes. Ze zei dat er bij Barnes & Winchester niemand te vinden is die zo’n gevoelige en tegelijkertijd zo’n professionele instelling heeft tegenover de mooie dingen in het leven als jij. Ik heb er al met je baas over gesproken. De stukken die geveld zullen worden vertellen allerlei verhalen over mijn le-

ven. Het zal een heleboel aandacht van de pers opleveren, ook voor het veilinghuis. Om nog maar te zwijgen van de mooie provisie. Mr. Lewis heeft dan ook geen enkel bezwaar gemaakt toen ik hem zei dat ik per se jou wilde hebben voor deze opdracht. Er staat je dus niets meer in de weg.' Ze trekt vragend haar wenkbrauwen op. 'Nou?'

Ik denk aan Californië met zijn witte zandstranden, de zee en het heerlijke warme weer. Het zou inderdaad iets heel anders zijn. Een klein avontuur. Moet ik daar echt nog over nadenken? Ik ben niet goed wijs als ik deze buitenkans niet met beide handen aangrijp! Het is een fantastische opdracht in een fantastische omgeving.

'Ik dat geval neem ik de opdracht graag aan, Marissa,' zeg ik met een stralende glimlach.

Twee weken later vlieg ik al dwars over de Verenigde Staten naar Californië. Het is er zo warm dat ik direct mijn jasje uittrek. Ik geef een wachtende taxichauffeur bij de luchthaven het adres en hij baant zich een weg door het drukke verkeer, tot we voor een chic gebouw van acht verdiepingen in downtown Beverly Hills stoppen. Het pand ligt direct aan Rodeo Drive, het dure en prominente winkelgebied van Beverly Hills. De huren moeten hier onbetaalbaar zijn!

Een portier haast zich naar de taxi, opent de deur voor me open en groet vriendelijk. De norse taxichauffeur maakt zwijgend de kofferbak open en de portier begrijpt de hint. Hij pakt mijn koffer en houdt daarna galant de deur voor me open.

Voor een met messing versierde balie blijft hij staan, zet mijn koffer neer en pakt een telefoon.

‘Wordt u verwacht?’

Verbluft kijk ik hem aan. Ben ik soms in een zwaarbewaakte gevangenis beland? Ik dacht dat ik gewoon naar de lift kon lopen om naar de achtste verdieping te gaan.

‘Ja. Ik heb mijn aankomst per mail doorgegeven aan het kantoor van Mr. Bedford. Hij moet ervan op de hoogte zijn.’

‘U komt voor Mr. Bedford?’ Hij klinkt verrast, herstelt zich echter snel en glimlacht alweer. ‘Wie mag ik aankondigen?’

‘Eva Langdon van veilinghuis Barnes & Winchester.’

De portier knikt, hij heeft de telefoon al bij zijn oor. De persoon aan de andere kant van de lijn geeft blijkbaar groen licht, want hij pakt opnieuw mijn koffer en gebaart dat ik hem moet volgen. Hij roept de lift op en vraagt beleefd of ik een goede reis heb gehad. Als de lift komt, haalt hij een kleine sleutel tevoorschijn. Pas als hij die in het bedieningspaneel van de lift steekt, verschijnen de knoppen voor de bovenste drie verdiepingen. Kom je echt alleen met zo’n veiligheidssleutel helemaal boven? Ik ben gefascineerd door dit bijzondere systeem. De portier drukt op de knop van de bovenste etage.

‘Prettige dag, Miss Langdon.’ Hij knikt me beleefd toe en stapt de lift uit.

Ik ga naar de bovenste verdieping. Zodra de lift stopt, verdwijnen de drie knoppen voor de etages zes, zeven en acht als bij toverslag. Op de achtste etage is maar één deur, wat betekent dat het appartement de hele oppervlakte van het gebouw beslaat. Mijn ogen worden steeds groter. De voordeur is beveiligd als Fort Knox. Staal, camera’s en een vingerafdrukscanner geven me het gevoel dat ik op het punt sta om in te breken in het CIA-hoofdkwartier. Er is geen bel, maar een dienstmeisje

doet al open. Op dat moment merk ik dat ik mijn zijden sjaal kwijt ben. Hij moet ongemerkt ergens van mijn schouders gegleden zijn.

‘Hallo, ik ben Eva Langdon,’ begroet ik haar. ‘Neem me niet kwalijk, ik moet nog een keer naar beneden. Ik heb iets verloren. Ik ben zo terug.’ Het dienstmeisje knikt zwijgend, pakt mijn koffer en doet de zware deur achter me dicht.

Ik haast me terug naar de lift. De sjaal is een Hermès en is ongeveer het duurste accessoire dat ik bezit. Daarnet in de taxi had ik hem nog om mijn schouders. In de gang vind ik hem niet en de lift is leeg, dus ga ik naar beneden. De portier heeft hem gelukkig gevonden en belt net met het dienstmeisje als ik me naar zijn balie haast. Hij loopt opnieuw met me mee naar de lift en tovert de knoppen voor de bovenste verdieping weer tevoorschijn.

De liftdeuren sluiten al, maar er verschijnt opeens een grote hand tussen om ze tegen te houden.

‘Neem me niet kwalijk.’ De heldere, krachtige stem wijst erop dat de man die de lift in stapt een geoefend spreker is, iemand die vaak voor publiek spreekt en ook op de achterste rijen moet worden verstaan. Hij praat niet hard, maar toch recht ik onwillekeurig mijn rug en doe een stapje achteruit. Ik kijk in zijn gezicht en houd even mijn adem in. Hij is zeker vijftien jaar ouder dan ik, maar hij is woest aantrekkelijk.

Hij heeft scherpe gelaatstrekken, met een markante kin en een harde trek om zijn mond. Zijn wenkbrauwen zijn recht en zijn ogen donker. Met een roofvogelachtige blik taxeert hij me binnen een paar seconden van top tot teen. Hij heeft een slank, atletisch figuur met brede schouders.

Ik krijg een afstandelijk, beleefd hoofdknikje, dan keert hij me de rug toe en vist zijn rinkelende smartphone uit zijn

zak. Onopvallend neem ik zijn kleding op. Hij draagt een duur donkerblauw pak van een mooie, chique stof, aan de snit te zien vermoedelijk Gucci of Boss. De boord van zijn witte overhemd lijkt verdacht veel op *pinpoint cotton*. Zijn zwarte, leren schoenen zijn op maat gemaakt. Het model is klassiek, maar ze maken geen degelijke indruk. Ze zijn perfect gepoetst en vast niet ouder dan een maand of twee. Aan zijn linkerpols fonkelt een horloge met een bruinleren band onder de manchet van zijn overhemd. Eenvoudig, maar heel modieus. Ik gok op een Jaeger-LeCoultre of een Tank van Cartier. Zijn donkerbruine haar is keurig geknipt en hij heeft het met een likje gel in model gebracht. Hij ruikt vaag naar een houtachtige aftershave. Geen parfum, geen opdringerige, kunstmatige deo-geur, niets. Zijn kaarsrechte houding is sportief, dynamisch, ja, bijna alert. Alsof hij continu op zijn hoede is en zich ondanks zijn gedis-tingeerde uiterlijk uitstekend met zijn blote vuisten zou kunnen verdedigen. Hij heeft iets vreemd ruigs en primitiefs. Dat kan ook zijn chique, perfect verzorgde uiterlijk niet verbergen. Ik zou liegen als ik zou beweren dat ik hem niet waanzinnig interessant vind.

Hij heeft het binnenkomende gesprek weggedrukt en laat de mobiele telefoon weer in zijn zak glijden. Misschien kom ik hem nog wel eens tegen in de lift? En misschien is hij dan wat toeschietelijker? Ik neem me vast voor om te onthouden op welke verdieping hij uitstapt. Wie weet kan ik op de een of andere manier zijn naam te weten komen. Ik buig wat naar links, maar helaas staat hij precies voor het bedieningspaneel, en ik kan niet zien welke knop oplicht.

Ik sta me nog steeds in bochten te wringen om een blik op het bedieningspaneel te kunnen werpen, als hij zich opeens omdraait.

‘Gaat u naar de bovenste verdieping?’ Vragend kijkt hij me aan.

‘Ja.’ Mijn stem klinkt iel. Lieve hemel, hij is echt waanzinnig aantrekkelijk.

Weer monstert hij me scherp. Ik heb het gevoel dat hij me zo meteen zal arresteren, al weet ik zeker dat ik niets heb misdaan. Ik download niet eens muziek zonder ervoor te betalen.

Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin en zijn donkere ogen fixeren me.

‘Wie bent u?’

Vriendelijk klinkt anders, dat weet ik zeker.

Ik wil hem al vinnig vragen wat dat hem aangaat, maar omdat ik niet weet wie hij is, ben ik voorzichtig.

‘Hoe dat zo?’ Ik probeer vriendelijk en luchtig te klinken.

Hij gebaart naar het bedieningspaneel. ‘U gaat naar de achtste verdieping.’

‘Klopt.’ Al is hij nieuwsgierig, ik ben New Yorkse. New Yorkers zeggen niet tegen vreemden hoe ze heten als ze niet weten wat die willen. En wat gaat het een nieuwsgierige huurder aan wat een personeelslid van Barnes & Winchester bij Mr. Bedford te zoeken heeft? In de hogere kringen wordt vast al genoeg over de veiling gekletst.

Het volgende moment drukt hij op de stopknop van de lift. Schokkend en knarsend komt de cabine abrupt tot stilstand.

‘Wie bent u?’ Nu is ook het laatste sprankje beleefdheid uit zijn stem verdwenen.

‘Pardon?’ Ik wijs beschuldigend naar het wild knipperende bedieningspaneel. ‘Bent u niet goed wijs?’

Op hetzelfde moment klinkt er een stem door de goudkleurige luidspreker: ‘Beveiligingsdienst. U hebt de noodstop gebruikt. Is alles in orde?’

‘Er is helemaal niets in orde!’ roep ik terug. ‘Ik word lastig-gevalle!’

‘Ik bel 911,’ antwoordt de monotone stem. ‘Bent u nu alleen, ma’am?’

‘Nee, hij is...’

‘Laat maar, Bill, er is niets aan de hand,’ zegt de man tegenover me. ‘Ik wilde alleen graag weten waarom deze jongedame naar mijn appartement op de achtste verdieping wil. Dat is toch geen abnormale vraag? Maar aangezien ze vierkant weigert om antwoord te geven...’ Hij kijkt me geërgerd aan.

Plotseling wordt me het een en ander duidelijk. Dit is Christopher Bedfort. De ex-man van mijn opdrachtgeefster. De hoog onderscheiden officier van justitie. De man in wiens loft ik gedurende mijn verblijf in Beverly Hills moet wonen. Die volgens Marissa op reis was. Hoezo staat hij dan hier tegenover me?

‘O, Mr. Bedfort,’ stamelt de stem door de luidspreker. ‘Ik wist niet...’

‘Het is al goed, Bill.’

‘Kan ik u nog ergens mee van dienst zijn?’

‘Nee, ik denk dat we het probleem wel zonder de hulp van 911 kunnen oplossen.’

Ik heb een kleur als vuur van verlegenheid.

‘Een prettige dag nog, Mr. Bedfort.’ Een klik, en dan is het weer stil.

‘Ik ben Eva Langdon.’ Schoorvoetend steek ik mijn hand naar hem uit. ‘Van het veilinghuis Barnes & Winchester. Ik had mijn sjaal verloren en daarom moest ik nog een keer naar beneden.’

Hij neemt mijn hand aan. ‘Christopher Bedfort. Volgens de informatie op mijn kantoor zou u pas morgen komen.’ Zijn hand is bijna twee keer zo groot als de mijne. Ik voel dat hij